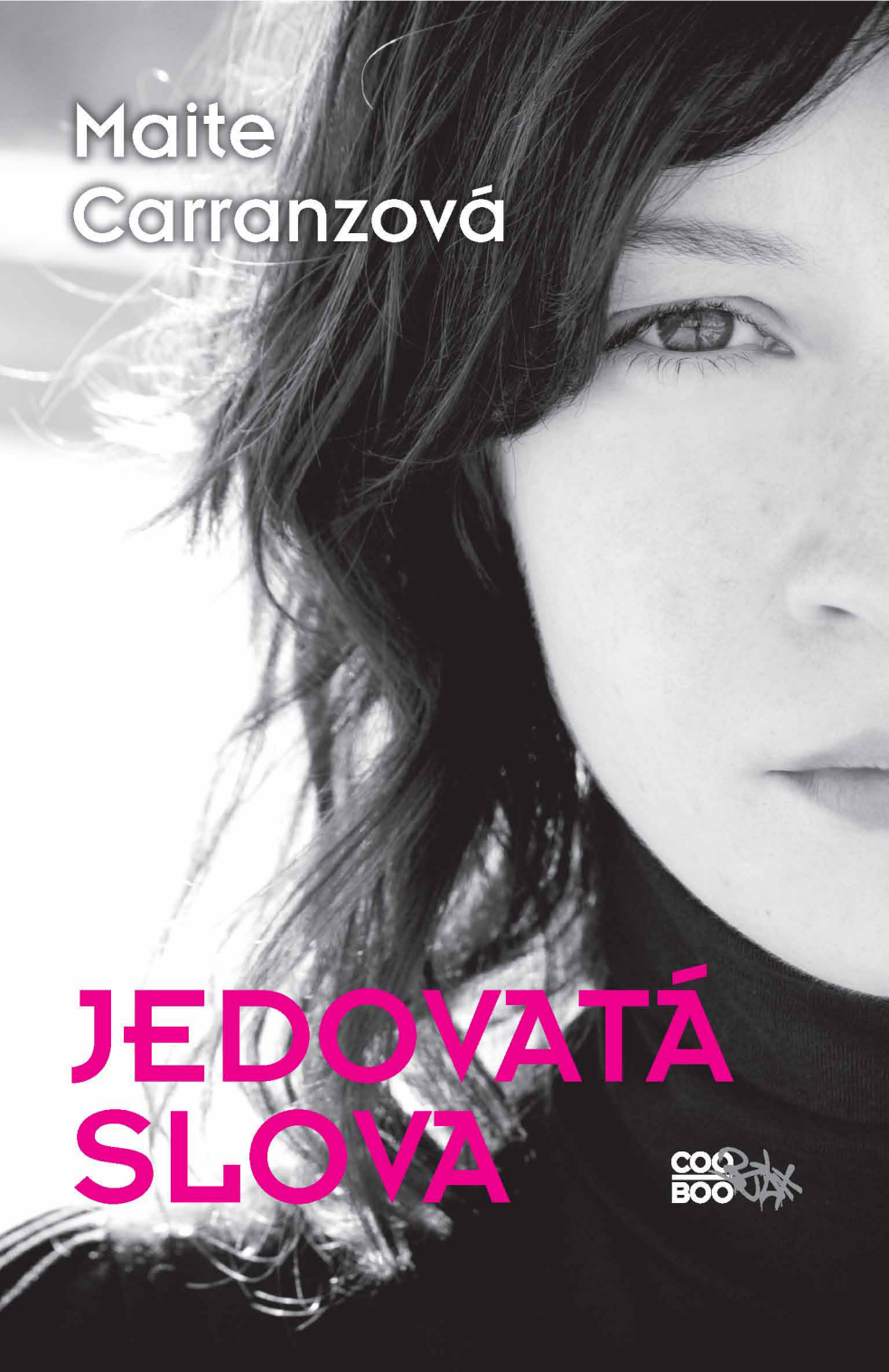




Maite
Carranzová

JEDOVATÁ
SLOVA

COC
BOO 

COO
BOO

Maite
Carranzová

JEDOVATÁ SLOVA

COO
BOO 

Přeložila Lucie Trägerová

Copyright © Maite Carranza, 2010

Translation © Lucie Trägerová, 2015

ISBN 978-80-7447-091-2

Ženám, které trpí

Obsah

Část první | Dívka, která se dívala na Přátele... 9

Část druhá | Potmě... 111

Část třetí | Molièrovo neštěstí... 183

Část první |

Dívka, která se dívala na Přátele

Den mých devatenáctých narozenin se nijak nelišil od těch ostatních. Věděla jsem, samozřejmě jsem věděla, že jsem o rok starší, ale bylo mi to jedno, protože těch tři sta šedesát pět dnů, které jsem měla oslavit, bylo naprosto stejných jako těch tři set šedesát pět dnů vloni. Byly zbytečné. I tak jsem se na tom snažila najít něco pozitivního a došla jsem k závěru, že slavit narozeniny za to stojí, protože aspoň dostanu nějaký dárek. Obešla jsem se ale bez svíček, které s sebou nesou nostalgii, vzpomínky a povinnost být šťastný. Nechtěla jsem tomuto dni připisovat žádný zvláštní význam, protože v mém životě nebylo co oslavovat. Útočiště jsem našla v obvyklé rutině – vstát, zacvičit si, osprchovat se, nasnídat se, studovat, najíst se, chvíli koukat na televizi a s úsměvem čekat na překvapivou návštěvu. Nic těžkého, spokojím se s málem.

Minulý týden se mě zeptal, jestli po něčem toužím, zda mám nějaké zvláštní přání. Víím, že byl ochotný koupit mi jakoukoli hloupost, šaty, boty, iPod. Ale já jsem nestála o nic, co se dá pořídit za peníze, a poprosila ho, aby mě vzal na pláž. Snila jsem o tom, že budu moct skočit ze ská-

ly do moře, potopit se s otevřenýma očima, kraulovat tak dlouho, až nebudu moct popadnout dech, odpočívat a pohupovat se na vlnách, nechat se unášet na jejich zpěněných hřebenech. Chtěla jsem být hbitá jako ryba, vyklouznout a ztratit se na horizontu, tak daleko, až by se mé bílé tělo proměnilo v pouhý bod, který by narušoval monotónnost nekonečné modré.

Odpověděl, že možná někdy jindy, a dal mi devátou sérii *Přátel*.

Musím uznat, že mi udělal radost.

1. Salvador Lozano

Komisař Lozano stojí přede dveřmi bytu rodiny Molinových a snaží se popadnout dech. Vzal si na sebe šedivé sako, které měl poprvé na synově svatbě před sedmi lety, a hedvábnou kravatu s nádechem do červena. Cítí se trochu nesyj a na poslední chvíli ho napadne, že kravata je možná příliš křiklavá. V obleku vždy trpí. Když zvedne ruku, aby zazvonil, zjistí, že se mu potí dlaně. Nemá rád tyto zbytečné návštěvy, ale musí to udělat. Už ze zdvořilosti. Kdyby sem nepřišel, navždy by litoval, že nechal tuto kapitolu otevřenou, a zaplatil by za to nespavostí. Lapá po dechu a přitom si otírá dlaně do papírového kapesníčku, který našel v kapse kalhot. Vystoupání do třetího patra mu dalo zabrat, ať už za to mohla kila, nebo léta, ale je to rozhodný muž, a i když je pro něj situace nesmírně obtížná, manžele Molinovy informovat musí. Nesmí se to dozvědět od někoho jiného a po telefonu by to bylo příliš neosobní. A tak

si odkašle, jako kdyby se pouštěl do vyšetřování, a rázně stiskne zvonek. A zatímco čeká, až mu otevřou, říká si, že za tento případ se cítí zodpovědný, za tu noční mŕru, která je jednoho dne zrádně překvapila a jež jim bere chuť do života. Už jim skoro žádná nezbyvá. Nevyléčitelní pacienti, kteří už nepočítají dny. A přesto někde hluboko v jejich pohledu občas zahlédne jiskru naděje a ochotu pustit se po jakékoli stopě. Čekají na zázrak: na tělo.

Nikdo neotvírá, možná nejsou doma. Zkouší to ještě jednou a tentokrát nechá zvonek pronikavě vyzvánět o něco déle.

Stejně je zklamal, napadne ho, zatímco napjatě poslouchá, jestli se z druhé strany neozve nějaký hluk. Všude je klid. Asi tam nikdo není. Může jim předat, vypočítává si v duchu, jenom ztracenou kabelku, odložený případ bez nalezeného těla, zapomenuté číslo spisu a fotografii usmívající se dívky, která žloutne ve složce plné neužitečných papírů s neužitečnými výpověďmi ztracenými v neužitečných stopách. Bez jediné indicie.

Náhle někdo nedůvěřivě otevře dveře zajištěné bezpečnostním řetězem. Zevnitř, z temnoty nehostinné předsíně, se čísi hlas zeptá, kdo je. Je to hlas Nurie Solísové.

Molinovi bydlí v barcelonské čtvrti Ensanche v bytě, který je zařízený střídmě, bez nějakého přepychu či nesouladu, s jasnými barvami a bez orientální okázalosti. Dříve býval útulný, ale teď už je spíš zastaralý. Barva na zdech je oprýskaná, nábytek pokrytý prachem a žaluzie v jídelně už dva roky rozbité, doteď se je nikdo nesnažil opravit. Kuchyně je studená, užitková, slouží jen nenutnějšímu. Nikdy tam nevoní smažené jídlo ani vývar. Někdy ho napadá, že je na

návštěvě u živoucích mrtvol, které zemřely před čtyřmi lety a při životě jsou udržované uměle. Kluci jsou tiší, mlčenliví a nesmělí. Neúměrně jejich věku. Vytáhla a plachá dvojčata oslavila patnácté narozeniny, tolik bylo i Bárbaře, když zmizela, ale oni jako by ani neexistovali. Procházejí bez povšimnutí, dorozumívají se gesty, a když přijde návštěva, uhýbají pohledem. Naučili se bolest rodičů nezhoršovat. Jejich dětství nestálo za nic.

Nuria Solísová ho přivítá stejnou otázkou jako vždy. Našli jste ji? Nic není víc skličující než jí odpovědět prostě ne, ale alespoň se již nebude ptát dál. Přišel jsem se rozloučit. Nurii Solísové nějaký čas trvá, než zareaguje, jako by tomu nerozuměla. Ani ho nepozve dál. Sice ze dveří vytáhla řetěz, ale zůstala v nich ochromeně stát, jako by jí někdo dal facku. Rozloučit se? nevěřicně opakuje. Salvador Lozano za sebou jemně zavře dveře a bez pozvání vstoupí do předsíně. Je váš manžel doma?

Nurii Solísové je čtyřicet tři let a žije se jako zdravotní sestra. Když ji Salvador Lozano poznal, bylo jí třicet devět a byla to krásná žena. Nyní vypadá zanedbaně, vlasy jí předčasně zešedivěly a dýchá jen proto, že musí. Ne, ještě nepřišel, pracuje, odpoví mu. Tak to bývá, říká si Lozano, po ránu lidé většinou pracují, plní své povinnosti stejně jako on, i když pro něj je to dnes bohužel naposledy. Dobře, jestli to nevádí, vysvětlím to tedy vám. Posadí se a nabídne jí místo, jako by on byl hostitel. Nuria Solísová si poslušně sedne a poslouchá, nebo alespoň předstírá, že poslouchá. Už nějakou dobu ji zajímá jen odpověď na její jedinou otázku, a když ji uslyší, přestane vnímat, nechá slova volně plynout, vytratit se. Zítra mi bude šedesát pět let, čekal jsem

do posledního dne, ale musím do důchodu, vyhrkne na ni bez obalu. Čím dřív, tím líp, alespoň nedojde k nedorozumění, pomyslí si. Podívá se na něj vypoulenýma očima s nevyzpytatelným výrazem, takovým, že si není jistý, zda jeho jednoduché vysvětlení pochopila. Komisaři se tím jen potvrdilo, že by raději mluvil s Pepem Molinou. To znamená, že už ji nebudete dál hledat? promluví pomalu Nuria. Ne, to ne, rychle se opravuje Lozano. Akorát teď případ přejde do rukou mého nástupce. To on ho bude řešit a také vás bude nadále informovat o průběhu vyšetřování.

Na chvíli to vypadá, že si Nuria oddechla, ale hned se zase rozruší. Kdo to je? Komisař se snaží být přesvědčivý, ale i jemu připadá vlastní hlas falešný. Je to nadšený a velmi dobře připravený mladík, komisař Sureda. Jsem si jistý, že bude mít víc štěstí, než jsem měl já. Přál by si říct spíše profesionality, ale nechtěl lhát. Budoucí komisař Sureda, který právě oslavil jednátřicáté narozeniny a má před sebou zářivou budoucnost, sice může nabídnout nadšení, ale ne profesionalitu.

Nuria ochromeně ztichne. Možná přemýšlí o pochybnostech, které nevyslovil. Je to vystrašená žena. Když je s manželem, neobtěžuje se už ani mluvit a nechá ho, aby se ujal vedení. On stále ještě neklesá na duchu. Možná že už nemá tolik energie jako v prvních měsících, energie, která pocházela z posedlosti najít Bárbaru a dovedla ho až k tomu, že policii zasahoval do práce, ale přinejmenším už je trochu klidnější a smířenější se ztrátou. Chovají se naprosto rozdílně. On trpí důstojně, zatímco jí se důstojnosti nedostává. Připomíná mu zmoklou slepici. Nuria Solísová souhlasně kývne a odpluje do říše svých myšlenek. Vzdá-

lená, lhostejná, bez života. Nic už ji nezajímá. Přestala se radovat. Byl by ji rád poznal předtím, než ztratila dceru a chuť k životu. Nejistota ji připravila o rozum.

Nuria Solíssová je zticha a neklidně se vrtí na židli. Je zřejmé, že jí něco chybí. Měl byste si promluvit s mým manželem, vyhrkne znenadání. Ten má hlavu na svém místě, připouští. Komisař Lozano si myslí to samé, ale uznává, že by od něj bylo nezdvořilé to přiznat vzhledem k tomu, že je stejně tak plnohodnotnou účastnicí vyšetřování jako její manžel. Mezitím se ovšem Nuria zvedla, vzala ze stolu mobil a vytočila číslo.

Pepe? vykřikne prosebně. Zatímco ho poslouchá, výraz jejího obličeje se mění. Ne, promiň, vím, že pracuješ, ale přišel komisař Lozano. Na pár vteřin se celá roztřesená odmlčí, a když znova promluví, hlas se jí chvěje a je to stejné rozechvění, s jakým čelí té nepochopitelné prázdnotě způsobené ztrátou blízkého člověka. Ne, o Bárbaře nemáme žádné novinky, vysvětluje. Ale chtěl se s tebou rozloučit, zítra odchází do důchodu. Dobře, zakončí hovor poté, co jí něco dlouze vysvětloval. Svaly v obličeji se jí uvolnily, asi proto, že dokázal nelézt řešení problému, který ona sama nebyla schopna rozuzlit. Zavěsí se svitem v očích a úlevou, že se mohla zbavit toho nečekaného břemene. Říká, že se za vámi zastaví osobně. Komisař ví, že to opravdu udělá, je to iniciativní člověk s pořádkem v diáři. Prodává šperky. Ví, jak se starat o zákazníky a jak si zorganizovat čas. Přestože neustále cestuje, věnuje se i rodině a umí si na svoji ženu a děti najít čas. Dokonce se postaral i o psa, který musel z domu, protože jim příliš připomínal Bárbaru. Je to energický muž plný života, který kvůli svojí dceři pořádal

demonstrace, stál vždy v první řadě, s transparentem v rukou, neúnavný. Zvedne se. Není důvod návštěvu prodlužovat. Všechno už bylo řečeno a Nuria Solíssová mu dokonce ani nabídla kávu. Zlá chvílka už pominula, oddychnul si. V tichosti kráčejí ke dveřím, když se Nuria najednou, ještě než je otevře, zastaví, vrhne se k policistovi a obejmě ho. Komisař Lozano neví, jak reagovat, a strne v nemotorné póze. Zakrátko na to se ale nechá unést emocemi, obejmě ji a přitom ji zahrne svou hřejivou lidskostí. Je křehká jako panenka. Rozbitá panenka. Takto zůstanou, jeden objímá druhého, spojení loučením, které k ničemu nevede. Díky, zašeptá Nuria Solíssová. Oddálí se od něj a na prsou mu zanechá teplo, které rozpustilo hořkost jeho selhání. Jednoduše mu projevila vděk, který policisté nikdy neočekávají, ale vždy po něm touží. Pochopila, kolik úsilí ho stála cesta k nim domů, aby se rozloučil. Ví, že ani on nechce opustit Bárbaru, předat ji dalším, kteří sice budou se vzpomínkou na ni zacházet nadšeně, ale bez špetky ohleduplnosti.

V přivřených dveřích se na něj mezi slzami usměje a on na chvíli pocítí, že dříve býval její úsměv zářivý a svěží, stejně jako ten Bárbaru na fotografii, kterou viděl již tolikrát.

2. Nuria Solíssová

Nuria bloudí po bytě jako bez duše. Návštěva komisaře Lozana ji znepokojila. Ne, říká si, není třeba hledat výmluvy. Už dlouho žije ve strachu, který se někdy vyostří natolik, že má pocit, jako by to byl nůž, který se jí zarývá do kůže. Stejně jako teď, kdy ji připravil o dech a donutil, aby otevřela dveře Bárbařina pokoje. Je netknutý, vypadá úplně stejně, jako ho před čtyřmi lety nechala. Je to jediná místnost v bytě, kterou pravidelně uklízí, jako by byla posvátná. Z políček utře prach, zamete podlahu a přejede hadrem po stole. Dřív se tam zavírala, aby mohla o samotě pít. Ona, láhev brandy Torres 10 a vůně Bárbařina parfému. Obklopena jejími fotkami, knihami, hračkami z dětství. Vycházela odtamtud neklidná a trvalo jí celé týdny, než opět zvedla hlavu. Nezvládáš to, říkal jí Pepe. A přestože s ním na začátku nesouhlasila, musela si to nakonec přiznat. Nechala se unášet vlnami ničivé sebelítosti. Přesně tak popsal její

stav psychiatr. A napsal jí prášky. Prášky na to, aby ráno vstala, aby se pohybovala, prášky na spaní, prášky na život. Domnívala se, že jich je moc, že ji připravovaly o vztek a dusily její křik. Ale také mazaly její bolest. Její život byl kvůli nim vlašný jako vodní lázeň, ale když na ně úmyslně zapomněla, Pepe jí nadával a přinutil ji, aby si je vzala. Jsi nemocná, smiř se s tím.

Teď přežívá jen díky práškům, na žal už nepije a nepřemýšlí tak často o sebevraždě.

Ale v pořádku není.

Už nikdy nebude.

Tíhu svých povinností ale snáší. Po šesti měsících na neschopence se vrátila do práce. Pracuje jako sestřička, dělá noční směny v nedaleké nemocnici. Nemůžeš toho nechat, poradil jí Pepe, máš to kousek od domova, práce tě rozptýlí. Jí je to jedno, alespoň netrpí nespavostí ani nemusí bojovat s nekonečnými nočními hodinami a poslouchat přitom tikání budíku a Pepeho chrápání. Skoro nespí. Když se vrátí domů, vzbudí dvojčata, připraví jim snídani a pošle je do školy. Potom si lehne do postele a předstírá, že odpočívá, ale není schopná vypnout. Podřimuje, zavře oči, ale za chvíli je zase otevře. Divoce jí buší srdce, bije si, jak se mu zachce. V noci není v nemocnici moc práce. Přemístili ji na oddělení gynekologie a její kolegyně jí, s pochopením a solidaritou, vyprávějí vtipy, slaví narozeniny se sladkostmi a sklenkou sektu a mateřským objímáním se snaží zahnat její smutek. Objetí jí dodávají sílu a občas se v této společnosti cítí jako dřív, jako silná, praktická a rozhodná žena. Žena, která by to mohla dotáhnout daleko, kdyby bývala dokázala rozplést klubko svých snů a natáhnout to vlákno,

na němž se nacházela její touha po bydlení na venkově, po koupi dodávky a cestování po celém světě nebo dokončení studia medicíny, kterého nechala, když se narodila Bárbara. Nuria totiž předtím přímo bažila po ambiciózních cílech, které ale spolu s mateřstvím pomalu bledly a nakonec se v rámci katastrofy spojené se zmizením dcery rozplynuly úplně. Dřív byla zodpovědná, měla dobrou pověst a spoustu plusových bodů, aby se na oddělení mohla stát vrchní sestrou. Vůle, díky níž jako mladá chodila po horách, lezla po stěně a sjížděla alpské sjezdovky a díky které z ní čišela energie, je teď už jen mlhavou vzpomínkou, která se jí vrací při prohlížení dávných fotografií, co vypadají, že patří někomu jinému, mladé, veselé a odvážné studentce medicíny, dívce, do které se Pepe zamiloval. Teď už se nefotí. Nechce vidět obraz ženy, kterou objektiv zachytí. Práce je vysilující a občas jí dokonce dovolí na Bárbaru zapomenout. Najdou se momenty, v nichž naléhavý boj o lidský život na chvíli zažene její vlastní agónii. Viděla řezání prsou, odstraňování dělohy, operace vejcovodů a vaječníků a také viděla umírat mladé dívky. A přesně v těchto okamžicích si uvědomuje, že existují stejná utrpení, jako je to její, nebo že se mu alespoň můžou rovnat. Ale jenom na chvíli. Hned, jak se vrátí domů, opět ztrácí půdu pod nohama. Není nic horšího než žít v nejistotě, naříká. Živí mrtvé pohřbí a pak truchlí. Nosí jim na hrob květiny a navštěvují je na Dušičky. Ale ona neví, jestli je Bárbara živá, nebo mrtvá. Neví, jestli ji má oplakávat a držet smutek, nebo v sobě živit plamínek naděje. A tahle nejistota, ten neustálý pocit jako na houpačce, ji neuvěřitelně vyčerpává. Má ale svoji hrdost a rozhodně nestojí o to, aby ji někdo litoval. Nenávidí soucit, a proto

nechodí ani do obchodů. Jenom z nemocnice domů. Na půdu školy, do které chodí dvojčata, stejné školy, kam dvanáct let chodila Bárbara, už nevstoupila. Nechce s nikým mluvit a především se nechce dívat na matky v doprovodu svých dcer. Když šla jednou jedinkrát s Pepem nakupovat, viděla matky s dcerami úplně všude, chovala se jako posedlá. Jak si vybírají boty, koukají na náušnice, zkouší si tričko, smějí se ve frontě na maso. Bylo to jako rána pěstí do žaludku. Já nemůžu, nebudu moct, už nikdy nebudu moct! Bárbara je pryč! opakovala v autě a celá se třásla pláčem v hysterickém záchvatu. Nakonec jí Pepe vrazil facku. Už se tam nikdy nevrátím, přísahala si.

Pepe ji toho ušetřil. Vzal si na starost týdenní nákupy, procházky se psem, odpovědnost za chod domácnosti. Ze začátku Nuria neustále narážela na Bárbarina psa, jak čenichá sem a tam po bytě a naříkavě štěká před prázdným pokojem. Odvedl ho, prosím, zoufale žádala svého manžela. A Pepe ho naložil do auta a odvezl do domu v pohoří Montseny. Je mu hrozně vděčná, že nad tím nemusí přemýšlet. Už si odvykla přemýšlet, rozhodovat, vybírat. Prostě dělá, co se jí řekne. Nemůže rozhodovat a je s tím smířená. Ale Elisabeth, její sestra, to ještě nepochopila. To si neuvědomuješ, že jsi taková dřív nebyvala? říkala jí. Reaguj nějak prosím, křič, prašti do zdi, udělej něco. Nuria Solísová často přemýšlí o tom, že se Elisabeth chová jako malá. Upnula se na vzpomínky z dětství a odmítá přijmout jakékoli změny. Nepřijala její manželství ani mateřství, protože to přináší omezení, omezení značící vyspělost. Myslela si, že bude stále neúnavně hopsat po horách jako nějaká bláznivá koza. Elisabeth by si přála, aby její starší sestra zůstala

stále stejná, byla tou, která se nebojí tmy, zpívá jí písničky a v noci ji drží za ruku. Nesmířila se s její netečností. Musíš být nezávislá, trvala na svém. Proč nezávislá? ptala se. Proč bych měla být nezávislá, když už po ničem netoužím? Aktivní lidé nikdy nepochopí, když to ostatní vzdají. Jsou na obtíž. Její švagr Iňaki ji už tři roky po sobě zve na plachetnici. Moře ti udělá dobře, vítr a koupání tě přivedou k životu. Je to Bask plný energie a bez moře nemůže žít. Ale jí je to jedno, stejně jako spousty a spousty dalších věcí. Potřebuješ dovolenou, naléhá na ni Iňaki, když jí volá. K čemu dovolenou? To nevidí, že pro ni je jeden den jako druhý? Všechny jsou pro ni za trest, ať už je tráví kdekoli. Je doživotně odsouzená k tomu, aby trpěla. Kdyby alespoň šlo zjistit, jestli je Bárbara živá, nebo mrtvá, mohla by se zbavit té smyčky okolo hrudníku, která ji občas dusí. Kde je? Žije? Nežije? Jak by na ni měla myslet? Jako na živou, nebo na mrtvou?

Jsou dny, kdy ji Bárbařina mrtvola pronásleduje jako opakující se noční můra. Jsou dny, kdy se jí zdá, jak se směje a nos má špinavý od čokoládové a vanilkové zmrzliny. Ale jindy, a to častěji, má dojem, že někde o samotě trpí a to ji pak trýzní její vlastní neschopnost.

Když byla Bárbara malá, byla to její holčička. Moje holčičko, šeptala jí do ouška, když spala a cucala si palec. Chodily všude spolu. Přilepila se na mě mátová žvýkačka, žertovala s kamarádkami. Podívejte, jmenuje se Bárbara. Já nejsem mátová žvýkačka, jsem jahodová holčička, uraženě protestovala. Živá, bystrá, chytrá. S těmito přídavnými jmény vyrostla. Mluvit začala velmi brzy a žvatlala úplně o všem. Někdy ji ve výtazích nebo na lékařských prohlíd-

kách uváděla do rozpaků. Podívej, mami, ta paní se barví. No... jasně že jo, já se taky barvím. Jo, ale ona je špatně nabarvená a jsou jí vidět odrosty, a tobě ne.

Během večerí vyprávěla s potlačovaným smíchem spoustu historek, které se ještě znásobily s příchodem dvojčat. Když se narodila, byly Bárbaře čtyři. Přišla je navštívit do nemocnice a ona jí je celá nadšená ukázala. Jé, to jsou ale krásné hračky! Bárbara je obezřetně pozorovala, pak na ně z povinnosti udělala pár opiček, otevřela dveře skříně a s vážností řekla: Teď je můžeme uložit a ráno si s nimi zase budu chvíli hrát.

Ráda by si Bárbařino dětství užila víc, ale uběhlo příliš rychle a Nurii přitom visela na krku dvojčata, která lezla neustále někde po zemi, a ji z toho věčného sklánění se bolela záda. A tak se Bárbara spojila s Pepem. Ten ji lechtal, koupal a bral do parku. Rozuměli si tak dobře, že jim do toho raději nezasahovala. Když konečně zvedla hlavu, vypadala už Bárbara jako žena a Pepe se začal rozčilovat nad tím, že začíná být neposlušná. Ve dvanácti se z Bárbary stala vysoká drzá holka, která se nebála nikoho a ničeho. Pepe ji neměl pod kontrolou a byl jí pro srandu. Začaly se objevovat neshody v názorech na výchovu. Pepe se snažil její provokativní chování potlačit, ale ona ho dráždila ještě více. Nedokázal jí stanovit meze. Neuměl jí říct ne ani se doopravdy naštvat, protože se pod fousy vždy pousmál nad její odvahou. Nedokázal předvídat nebezpečí dalšího vývoje. Ve dvanácti letech Bárbaře patřil celý svět, a i když jí to tak přišlo v pořádku, Pepemu se to očividně tolik nezamlouvalo. Ta holka příští rok do Bilbaa nepojede, rázně rozhodl, když se Bárbara jednoho roku vrátila ze severu.

Byla to ta nejkusavější a nejhorší hádka, která proběhla předtím, než se to všechno stalo. Bárbara trávila každý červenec s její sestrou a švagrem. Brali ji na pláž, učili ji plachtit, potápět se a surfovat. Iňaki a Elisabeth, kteří byli mladší a tolerantnější, ji nechávali chodit pozdě spát, chodili se koupat na nuda pláž a dělali další věci, které Pepe neschvaloval, zatímco se ho ona, nejspíš tolerantnější, snažila obměkčit. Hádala se s ním a hádala, ale Pepe se prostě zatvrdil a Bárbara už na prázdniny na sever nejela.

Často na toto nepříjemné a temné období myslela. Nejraději by zapomněla na to, co jí jednou řekla Elisabeth, možná to nemyslela zle, ale stal se z toho důvod k sesterské hádce. Byla naštvaná dva měsíce, odmítala s ní mluvit a telefonovat. Nikdy to nikomu neřekla. Bolelo to natolik, že nesebrala síly ani k tomu, aby si o tom promluvila s komisařem Lozanem. Nechtěla, aby strkal nos do jejích soukromých záležitostí, ani aby veřejně pral její špinavé prádlo. Prádlo se pere doma, tvrdila moudře její babička. Možná odsunula Elisabethinu sarkastickou poznámku do pozadí i proto, že tomu nikdy neuvěřila, nebo proto, že se tím pošpinil obraz jejího švagra Iňakiho, kterému do té doby naprosto důvěřovala, a přestože to zkoušela sebevíc, nedokázala ho už od té chvíle pokládat za stejně tak poctivého a čestného jako dřív.

Proč nic neřekla?

Ze strachu. Protože Pepe by definitivně přerušil všechny styky s její rodinou. Nuria se rozhodla vyrovnat se se svým trápením sama a zavírala před tím oči. A tak začala švindlovat. Aby se vyhnula problémům, raději mlčela a předstírala přecitlivělost. Vždy ji dokázalo obměkčit, když se Bárbaře,

vystrašené disciplínou, kterou se její otec snažil zavést, kutálely slané slzy dolů po tvářích. Neříkej to tátovi, prosím, prosím. Zlobil by se. Jejich spiklenecké podvody začaly zatajováním známek, trajdáním s kamarádkami a křiklavým oblečením. Avšak tyto záležitosti, které se ze začátku jevily jako nedůležité, jejich malé lži, s lety rostly. Stejně jako Bárbara.

V patnácti letech vedla Bárbara dvojí život, chráněna jejími alibi. A tak bylo stále těžší a těžší skrývat tajemství. Jako když na její posteli našla antikoncepci, jen tak pohozenou, celému světu na očích, a tak si s Bárbarou promluvila o sexu a sexuálně přenosných nemocích jako žena se ženou a donutila ji slíbit, že bude používat bezpečnější ochranu. Bárbara ji vyslechla, ale pak se vymlouvala, když s ní chtěla jít ke gynekologovi. Jak by se asi zachovala jiná matka v této situaci? ptala se. V jejím případě zvítězil pragmatismus na úkor morálky. Možná že morálku postrádá, říkala si občas. Buď opatrná, nabádala ji tenkrát. A nezeptala se jí ani s kým, ani kde, ani jak. Věděla, že flirtovala s Martínem Borrásem z turistického oddílu. Volali si, vídali se a občas je špehovala z okna, když ji přijel vyzvednout na motorce. Přišel jí pro Bárbaru moc starý. Byl blondatý, hbitý a drzý. Víc toho nevěděla, dávala raději přednost mlčení. Nebo se spíš bála. Když se moc vyptávala, Bárbara se před ní uzavřela. Co se týče Pepeho, bylo lepší se o tomto tématu nezmiňovat, vyvádělo ho to z míry. Stála mezi nimi dvěma a bála se jich. Ano. Měla strach a navíc dceru svým způsobem podněcovala, protože před Pepem jisté věci zatajovala. Přišly jí přirozené, pro dívku typické. Možná ne pro patnáctiletou dívku, ale Bárbara vypadala mnohem starší a doba

se změnila. Nebylo zapotřebí lpět na číslech, přemýšlela Nuria, zatímco se dívala do zrcadla své vlastní dcery. Nemá cenu přízemně ohraničovat čísla dívčí svobodu nebo dobu prvních sexuálních zkušeností. Puberta se urychluje. Lékaři i profesori to říkají v novinách a ona nevidí nic špatného na tom se zamilovat a užívat si nových zkušeností. Možná že se nechala unést nostalgií nebo hloupostí, ale byla pevně přesvědčená o tom, že život trvá dva dny a že Bárbara měla právo žít.

Spletla si přání s výchovou. Děti se nemohou vychovávat v absolutní toleranci, vyčítal jí psychiatr, když jí vysvětloval její opakované chyby. Její úsudek se nedá považovat za výchovný prostředek. Rodiče musí stanovit nějaké meze.

A ona je stanovit nedokázala.

A teď, o čtyři roky později, se Nuria viní z toho, že Bárbaru poslala přímo do Martínovy náruče, že lhala Pepemu, když tvrdila, že se Bárbara po večerech učí s kamarádkou u ní doma, že se uvolila krýt její setkání, její noční vycházky. Chtěla by vrátit čas. Aby mohlo být všechno jako dřív. Kdy dřív? Možná když se s Pepem milovali. Protože ze začátku se opravdu milovali. Když se poznali, když se narychlo spěšně brali, když se narodila Bárbara. Chtěla by se vrátit zpátky, dostat druhou šanci a vychovat Bárbaru pevnou rukou, zodpovědně a rozhodně.

Ale to je jen přelud.

Bárbara se nikdy nevrátí a ona už nikdy nedostane odpovědi na všechna ta proč, kterými začínají její otázky.

3. Bárbara Molinová

Najednou jsem dostala nápad a schovala mu mobil. Bylo to instinktivní. Když jsem si všimla, že ho zapomněl na posteli, rychle jsem si na něj sedla, předstírala jsem, že se nic nestalo, a mluvila dál jakoby nic. Srdce mi zrychleně tlouklo, zdálo se mi nemožné, že by to neslyšel. Buch, buch, buch, splašeně bilo, až mi málem vyskočilo z hrudi. Ale nepohnula jsem se ani o milimetr. Teď se mě zeptá, kde má mobil, neustále jsem si opakovala, a já budu předstírat, že ho hledám, zvednu se a řeknu: Jéje! Vypadl ti!

Ale nakonec jsem se nemusela nijak přetvařovat, protože měl strašně práce a musel rychle vypadnout. Pospíchám, řekl mi. A nejspíš to byla pravda, jelikož neodnesl špinavé oblečení a odpadky jako obvykle.

Jakmile se za ním zavřely dveře, nevrhla jsem se na jídlo, neprohrabávala oblečení, nečetla si názvy knížek, ani nekontrolovala, jestli mi nezapomněl přinést tužidlo na vlasy,

o které jsem ho žádala. Dychtivě jsem, celá vyklepaná, skočila po mobilu. Co když se rozhodne vrátit brzy? napadlo mě. S vyděšeným výrazem jsem mobil rychle schovala pod polštář a čekala, než jsem zaslechla zvuk motoru odjíždějícího auta. Pak jsem se zhluboka nadechla, odsunula polštář a jako u vytržení jsem ho pozorovala, neodvažovala jsem se ho dotknout a přitom se mi ruce trásly stejně, jako když jsem v sedmi letech dostala k Vánocům panenku Barbie. Velmi opatrně jsem vzala mobil do ruky. Černá Nokia s rádiem a fotoaparátem, zapnutá. Ale, ale... nervózně jsem telefon svírala oběma rukama a přecházela z jednoho rohu do druhého se srdcem až v krku, neodvažovala se ani nadechnout a čekala na to, až v nějakou chvíli zahlédnu čárku. Teď, možná tady, doufala jsem. Ale bylo to marné. Ale ne, to snad není možné! Není tady signál!

Hned nato si uvědomím, že nebudu moci nikomu zavolat.

To snad ne, to snad ne, to snad ne!

Nevím, jestli jsem křičela, nebo si to jenom myslela. Je to fuk, protože mě stejně nemůže nikdo slyšet. Nacházím se ve sklepě o patnácti metrech čtverečních bez oken, vykopaném v základech domu uprostřed polí. Starý vinný sklípek s kamennými zdmi, zvukově izolovaný korkem, s pancéřovými dveřmi a stálou teplotou patnáct stupňů. Možná to byl dokonalý prostor pro skladování vín, ale teď se stal mou hrobkou. Žádní sousedi v okolí. Zmizela jsem beze svědků, beze stop. Pohltila mě zem a nikdo neví, že jsem živá.

Nebylo snadné smířit se s myšlenkou, že venku, mimo tohle vězení, mezitím uplynuly čtyři roky beze mě. Ze začátku jsem křičela, až jsem úplně ochraptěla, a když už mě

bolely hlasivky, bouchala jsem do dveří pěstí, jedna rána za druhou. Vždycky jsem se zranila, až mi krvácely klouby a ruce mi celé otekly, zmodraly a pokryly se strupy. Bolest byla nesnesitelná a já brečela, dokud mi nedošly slzy. I přesto mě ale nikdo z téhle díry nevytáhl a dny padaly jeden za druhým jako gilotina, která utínala mou naději.

Je dost těžké si připustit, že jsem zůstala sama, ale vím, že teď už na mě každý zapomněl. Bárbara? Jaká Bárbara? Odporně sobecký svět mi nevěnoval žádnou pozornost a vyhodil mě do koše s odpadky.

Možná to takhle bez signálu bude lepší, utěšuju se. Koneckonců stejně bych neměla komu zavolat. Rodině? Jenom z toho pomyšlení se mi klepou kolena a mám mlhu před očima. Nejsem schopná polykat. Vyschlo mi v puse a překáží mi nateklý jazyk, obrovský, příliš velký na to, aby okolo něj mohl projít vzduch.

Ne, rodině ne, říkám si. I kdybych se odsud dostala, nemohla bych se jim podívat do očí. Nebyla bych schopná je obejmout a políbit. Neměla bych odvahu jim říct, že je mám ráda. Tisíckrát mi opakoval, že by mi neprominuli, že by mě s ním hodili do jednoho pytle, že kdyby věděli o všem, co se stalo, byli by radši, kdybych byla mrtvá. Nemám žádnou rodinu a ani ji nikdy mít nebudu. Kdyby věděli, kdo teď jsem a co jsem provedla, styděli by se za mě a otočili by se ke mně zády.

Pomalou dýchám a cítím bolest na hrudi. Ostře mě píchá mezi žebry, přerušovaně, prudce. Cítila jsem to vždy, když jsem zvažovala možnosti útěku. Třeba tehdy, když jsem se snažila vykopat tunel – jednoho dne jsem zaslechla jeho kroky a bláhově jsem se snažila zakrýt díru polštářem.

Nebo když jsem si spočítala vzdálenost, která mě dělila od kapsy jeho džínů, kde nosil klíče, které jsem mu v nestřeženém okamžiku vzala. V obou případech jsem cítila stejné, úzkostné píchání mezi žebry. Bylo to na mně vidět. Byla jsem bledá a měla kruhy pod očima. Nechceš mě nějak oblafnout? A já zbledla ještě víc a on věděl, že není daleko od pravdy. Bedlivě mě pozoroval, nespouštěl ze mě oči, až nakonec zvedl ten polštář nebo mě donutil otevřít ruku s klíči. Podívej, jak jsi pitomá! říkal předtím, než mě svázal. Zase jsi to všechno zkazila!

Proč jsem vzala ten zatracenej mobil, když nemůžu nikomu zavolat? Jo, jsem fakt pitomá. Před ním nic neutajím. Je to hajzl, nevím, jak to dělá, ale ví všechno, vždycky to nějak vytuší, uhodne. Rentgenuje mi myšlenky. Chceš vědět, co by se stalo, kdyby tě našla policie? řekl mi jednou, když jsem dumala nad tím, jak utéct. Ty nevíš, jaká je policie. Není to jako v seriálech. Jsou to ubožáci, kteří by s tebou jednali jako se zločincem. Donutili by tě se svléknout, aby tě mohli prohlédnout. Doktoři by na sobě měli roušku a rukavice a s odporem by ti strčili prsty do všech otvorů, jako bys snad měla AIDS. Nic neřeknou, ale je to na nich vidět. Vzali by ti krev, nechali by tě čůrat do skleničky, vyfotili by tě nahou a pověsili ty fotky na nástěnku, aby byly na očích celému světu. Pak by tě vyslýchali. Posadila by ses na židli proti pupkatému policejnímu vyšetřovateli, který by tě donutil popisovat každý choulostivý detail tvého života, jeden po druhém, pěkně od začátku, zatímco by se nimral v zubech párátkem. Všechno by to nahráli, nějaká sekretářka by to zapsala do počítače a za pár hodin by tvoje výpověď putovala z ruky do ruky a policajti by se při čtení

lámali smíchy nad tím, jak jsi kadila do kýblu. Potom by bulvár otiskl tvoji fotku na obálce a čekal by tě dlouhý, stresující a medializovaný soud. Musela bys vypovídat před soudcem, který by ti nevěřil ani slovo. Myslíš, že by někdo věřil děvce, jako jsi ty? Došlo by jim, že ses zbláznila, a soudce by tvou výpověď považoval za donebevolající lež.

Vím, že mě chtěl zastrašit, ale taky vím, že měl trochu pravdu. Z policie a ze soudců mi vždycky naskakovala husí kůže, jsou tvrdí a necitelní. Nadechnu se a trochu mi spadne kámen ze srdce. Možná že bude lepší, když tu nebude signál a já nebudu moct nikomu zavolat. Nechci se stát součástí černé kroniky. Nechci se odsud dostat jen proto, aby si na mě na ulici všichni ukazovali, protože se moje fotka objevila v novinách, a aby mě s pokryteckou laskavostí zdravili a za pár minut pomlouvali ve frontě u kasy v supermarketu. Nechci vzbuzovat soucit ani posměch, nechci se dostat do řeči všech okolo, do perverzních snů mladých ani do chlípných představ starých. Nechci se neustále skrývat před *paparazzi*, kteří jsou schopní vyšplhat na střechu, spustit se z okna nebo se schovávat v koupelně jako krysy jenom proto, aby ulovili fotku. Proč nepřišli sem? Proč neměli koule na to, aby sestoupili do pekla a vytáhli mě z tohoto vězení?

Ne, říkám si, nejsem připravená odsud odejít. Řekli by, že je to moje vina, že už nejsem malá holka, co si cucá palec. Zaslouží si to, křičely by matky. Říkala si o to sama, je nezodpovědná, nebezpečná. Ne, nejsem nevinná. Nikdy jsem nebyla. Chtěla jsem to, napomáhala tomu, líbilo se mi to. A teď se neovládám, ztrácím hlavu a leze mi to na mozek. Co bych si se svobodou počala? Spálila bych se,

jako vždycky. Venkovní svět mě děsí. Naučila jsem se žít v temnotě a sluneční svit bych nesnesla. Navíc jsem zrovna oslavila devatenácté narozeniny a ještě stále tomu nemůžu uvěřit. Jsem ztracená. Už ani nevím, jak se devatenáctileté holky chovají. Nevím, jak mluví, jak si stříhají vlasy, jak tancují ani jaké nosí oblečení.

Ne, to ne! Lžu sama sobě. Chci odsud vypadnout! Chci vidět slunce! Chci dýchat!

Do hajzlu.

Svezu se na zem jako pytel mouky, rukama si zakryju hlavu a zatnu zuby.

Proč? Proč jsem musela vzít ten mobil a všechno to zkažit? V jedné vteřině zbrklosti jsem zahodila tři roky odevzanosti. Nikdy jsem si nedokázala představit, že by mi jedna vteřina mohla změnit život. Znovu pociťuju vztek, nenávist a zoufalství a bojím se.

Nechci už trpět jako dřív. Jak se to dá vzít zpět?

Naučila jsem se přežívat, přizpůsobit se, udržovat se při životě a zapomenout na všechno ostatní. Když jsem přestala odporovat, začalo být všechno jednodušší. Vidíš, holčičko, jak je to snadné? Když budeš hodná, já budu taky. A pak byl laskavý. Přinesl mi víc jídla a udělal mi víc prostoru. Postavil záchod a sprchu, koupil mi zrcadlo, knihy a mp3 s hudbou a před pár lety mi daroval DVD přehrávač a nějaké filmy. Poslouchám U2 a Coldplay a dívám se na *Přátele*. Dělají mi společnost a hodiny pak utíkají rychleji. Znímám zpaměti všechny díly z prvních osmi řad a umírám touhou vidět další. Oni jsou taky zavření na place, stejně jako já.

Když jsem udělala, co po mně chtěl, a když už jsem pře-

stala doufat, začal se ke mně chovat hezky. Mám tě moc rád, holčičko. Nechtěl jsem, aby to došlo tak daleko, ale donutilas mě k tomu. Je to na hovno pro oba. A když ho o něco požádám, přinese mi to. Sehnal mi žehličku na vlasy, depilační krém, a dokonce i červený lak na nehty. Stříhá mi je sám, stejně jako vlasy, to jo. Nenechá mi žádný ostrý předmět, říká, že nechce, abych se zranila, ale možná má strach, že bych v nestřeženém okamžiku mohla zranit já jeho. I přes to všechno mám ale občas nenadálé nápady. Právě teď jsem to posrala tím, že jsem mu vzala mobil. Lituju toho. Strašně toho lituju! Neovládám se. To proto mi vzal zrcadlo, abych se neporežala střepy. Už rok nevím, jak vypadá můj obličej. Tuším to, ale jen z toho, jak se můj profil odráží v umělohmotném talíři. Jediný, kdo se na mě dívá, je on, a tvrdí, že jsem moc hezká, že mám čistou bílou pleť a že nikdy nezestárnu, protože moji pokožku nemůže poškodit sluníčko ani znečištění.

Zaryju si nehty do dlaní a zatínám, zatínám a zatínám tak dlouho, až mi vytrysknou slzy.

Chci zestárnout, chci se potit, chci se smát, chci mluvit, chci kousat, chci si vzít do dlaně hrst písku a třít si jím kůži, vrhnout se do vody a vylézt z ní plná soli, jodu a slunce!

A teď, když jsem se s tím konečně smířila, ve mně najednou vybublá všechnen ten skrytý vztek. Jako dřív. Byla jsem to vůbec já? Mohla jsem snad být natolik zdivočelá, že jsem se rozčilovala, kousala, plivala a kopala okolo sebe? Stálo mě tolik úsilí udělat za minulostí tlustou čáru a naučit se žít z minuty na minutu, ponořená v této ubíjející rutině. Bylo to pohodlné, upnout se na denní plán. Něco jako schoulit se u mamky v bříšku a nechat se kolébat. Každý den jsem

se uvelebila v příjemné bublině, kde se nic nedělo a nic nemohlo narušit můj klid. Vstala jsem, chvíli jsem cvičila podle instrukcí, které mi přinesl, pak jsem se osprchovala, pustila jsem si hudbu, připravila si k snídani mléko a tousty s marmeládou a nakonec jsem si vzala učebnice a vrhla se na studium. Tenhle rok mi přinesl knihy, které porůznu sehnal, protože jsem ho o ně požádala. Učebnice biologie, dějepisu, jazyka a angličtiny. V tuhle chvíli jsem se klidně mohla přihlásit na testy FCE. Minulý měsíc mi přinesl jeden román v angličtině, *Koralínu* od Neila Gaimana, a řekl mi, že podle ní natočili fakt dobrý animovaný film a že až vyjde na DVD, přinese mi ho. Matiku a fyziku mi bez velkého nadšení vysvětloval sám a já počítala příklady. Učení pro mě není nic těžkého. Umožňuje mi to myslet na něco jiného a přináší mi malá zadostiučinění. Když pochopím příklad, zapamatuju si nějaké datum nebo si přečtu knihu v angličtině, hned se cítím o něco líp, než když celé hodiny koukám do stropu. Ale o tom, proč se chci stále učit, jsem raději nepřemýšlela. Kdybych o všem pochybovala, zbláznila bych se. V poledne si v mikrovlnce ohřívám oběd, který mi nosí. Nenechává mě vařit, nedůvěřuje mi, ale v malé lednici si schovávám zbytky, jen tak pro jistotu. Dávám si stranou čtvrtku porce, vracím ji do krabičky a ukládám do ledničky. Jsem hubená, ale to mi starosti nedělá. Takhle vím, že kdyby nepřišel, pár dní bych přežila. A na to, že by za mnou nepřišel delší dobu, raději ani nemyslím.

Po jídle jsem si vždycky pouštěla *Přátele* a v tu chvíli jsem se tu cítila doma, jako bych bydlela s Joeym a Chandlerem, starala se o jejich kachnu a kuře, prožívala s Phoebe její těhotenství, když čekala trojčata, anebo si kousala nehty po-

každé, když se Ross s Rachel rozešli, když Joey přišel o práci nebo když Monica chtěla vyhrát nějakou sázku.

V půlce odpoledne jsem pokaždé půl hodiny posilovala s dvěma činkami, z nichž každá váží dvě kila. Dřív jsem vždy cvičila před zrcadlem, ale teď žádné nemám a dost mě to štve. A taky jsem tančila. Tančila jsem se zavřenýma očima a představovala si, že jsem na nějaké noční diskotéce a piju pivo, které mi stoupá do hlavy, nohy mi mravenčí a já mám chuť se smát každé blbosti. K večeru jsem četla. Hodně jsem četla. Za ty roky jsem přečetla tolik knih, jako jiní lidé přečtou pravděpodobně za celý život. On nemá rád romány, říká, že dává přednost esejům, ale protože jsem je tak rychle hltala, půjčoval je v jedné knihovně naprosto bez rozmyslu. Jednou mi přinesl Dumase, podruhé Barbaru Kingsolverovou a jindy Orsona Scotta Carda. Četla jsem knihy romantické, historické, sci-fi, detektivky a nakonec jsem si u něj, vyčerpaná tím zmatkem, ale nadšená z nových objevů, začala objednávat různé tituly a autory. Nosil mi je ale nerad, rozčilovalo ho to, protože tím ztrácel příliš mnoho času, a tvrdil, že knihovnice se na něj dívá skrz prsty. A tak jsem to právě kvůli knihám podělala. Naprosto přesně si pamatuju tu chvíli, kdy jsem si zkazila šest měsíců života. Jednoho dne jsem si uvědomila, že knihy, které čtu, poté putují do dalších rukou, a napadlo mě nechat uvnitř vzkaz. No jasně! Bylo to tak jednoduché. Šlo o můj jediný kontakt s vnějším světem. Vybrala jsem si titul s názvem *Alí a Nino* od Kurbanda Saída, zábavnou a tragickou knihu o lásce a válce, kterou jsem jedním dechem přečetla třikrát. Myslela jsem, že člověk, který si vybere tuhle knihu, bude někdo jedinečný a pochopí, že můj vzkaz je myšlený vážně.

Na náhodně vybrané stránce jsem ve čtyřech řádkách popsal, kdo jsem a že žádám o pomoc. Druhého dne zlostně otevřel dveře a hodil mi tu knihu na hlavu. Myslíš si, že jsem snad debilní? řval na mě vzteky bez sebe. Mlátil mě tak dlouho, až ho začala bolet ruka, a pak mě nechal o samotě potmě. Tři dny bez jídla, zbitá, zraněná, beze světla, bez hudby, bez *Přátel*. Zapomenutá v díře. Tenkrát jsem myslela, že mě nechá umřít. Ale čtvrtého dne se objevil, sednul si na postel a klidným hlasem mi vysvětlil, že mu není příjemné nechávat mě tady zavřenou, neustále mě muset hlídat a čekat, jestli ho náhodou nenaštvu. Říkal, že není žádný bachař a že už ho nebaví neustále mě kontrolovat. Že kdybych spolupracovala, všechno by bylo jednodušší. Odpověděla jsem, že jo. Neměla jsem jinou možnost a chtěla jsem žít.

Přestože jsem se snažila, šest měsíců mi nepřinesl žádnou knihu. To byly ty nejdelší a nejsmutnější měsíce. Poučila jsem se a až dodneška jsem byla poslušná. Radostně jsem každý den čekala na jeho návštěvu a tašky s oblečením a jídlem. Pokoj jsem se snažila udržovat v čistotě a každé ráno jsem se sprchovala, aby nemusel s odporem ohrnovat nos, když přijde do mého vězení. Nechtěla jsem mu dávat žádnou záminku k potrestání nebo soucitu. Pozorovat jeho úsměv, dívat se na něj, slyšet ho a dotýkat se ho mi dodávalo sílu. Není to nic složitého, holčičko. A možná měl pravdu. Doopravdy není nic srovnatelného s poklidným životem, v němž od budoucnosti vůbec nic neočekáváte, užíváte si každého okamžiku, bez stresu, povinností, snů, přání, viny. Nekonečný kruh.

To byl ještě před pár minutami celý můj život, se kterým

jsem se smířila. Najednou jsem si ale uvědomila, že jsem lhala sama sobě a že to nemá smysl.

Nemůžu z toho malého displeje spustit oči. Vím, že kdyby se objevila jen jediná čárka, všechno by mohlo být jinak, ale zatím stále nic. Mé hloupé přání mě dovedlo až k vlastní zkáze.

4. Salvador Lozano

Salvador Lozano dorazí do své kanceláře se špatným pocitem. Nejdříve si sundá kravatu a sako a vyhrne si rukávy u košile. Na stole na něj čekají krabice plné papírů. Je jich tolik, že je mu Toniho Suredy líto. Ne, není mu ho líto, závidí mu. Koneckonců se mu dostává toho, co jemu chybělo – času. Spousta času, všechen čas světa. Bude mít času na rozdávání. Bude moci pročíst všechny spisy odpředu dozadu, vyřešit rozpracované případy, a dokonale se soustředit na práci, aniž by nad ním visel Damoklův meč v podobě odchodu do důchodu. Tonimu Suredovi čas nedochází. Nebude z neustálého odpočítávání dní pociťovat úzkost.

Návštěva paní Molinové ho ujistila v tom, že už je starý. Po téměř pětáctyřiceti letech ve službě je unavený a své místo by měl přenechat tomu nadšenému a nespolehlivému mladíkovi. Když se podívá na hodiny, usměje se. Tak strašně nespolehlivému. Ještě nepřišel a to už bylo poledne.

Možná byl dlouho do noci venku, aby oslavil své povýšení. Možná že popíjel a miloval se se svojí dívkou, mladou blondátou holkou. Je odbarvená? Teď si není jistý, protože fotky mohou lhát a on mu ji ukázal jen v rychlosti. Pracuje jako učitelka matematiky na střední škole, chvástal se. Zatím se nevzali, ale už dva roky spolu žijí v bytě o 35 metrech čtverečních, který koupili ve čtvrti Raval. Představuje si, jak se k sobě lepší v kuchyni při přípravě makaronů, protože na tak malé ploše není možné udržovat si odstup. Určitě jsou strašně zamilovaní, jeden na druhém závislí, a touží po tom prožít spolu budoucnost, která jim otevírá dveře dokořán. Tak nadšení.

Ta doba, kdy byl stejný jako on, mu přijde jako včera. Když měl chuť vyřešit každý případ, byl připravený čelit jakékoli překážce, odhodlaný nezastavit se před žádným tajemstvím. Jeho příběh připomíná příběhy mnoha jiných. Policista z Cáceresu v Extremaduře, který se na konci šedesátých let přestěhoval s prázdnýma rukama do Barcelony. Ani nevěděl, že se v Katalánsku mluví katalánsky. Nevěděl vůbec nic a bylo mu to jedno, měl pocit, že se může naučit cokoli. A taky to udělal. Postavil se na vlastní nohy a oženil se s Katalánkou ze Sabadellu, která pracovala na poště a o Vánocích vařila katalánskou escudellu. Ale nespokojil se s pouhou prací pochůzkáře, který pobírá mizerný plat. Po nocích studoval, povýšil, a protože chtěl mít větší pravomoc, připojil se ke katalánskému policejnímu útvaru Mossos d'Esquadra a uspěl při výběrovém řízení na seržanta a komisaře. Nedali mu nic zadarmo, říká s hlavou hrdě vztyčenou. Jeho děti už jsou Katalánci. Nejmladší dcera provozuje vlastní kadeřnictví v Hospitaletu, a dokonce už

ho učinila dědečkem. Nejstarší syn vystudoval práva a otevřel si s kamarády advokátní kancelář ve čtvrti Les Corts. Fotky svých dětí má postavené na stole a hrdě je dává na odiv. Pro Santiaga, toho nejstaršího, má jistou slabost, protože šel na vysokou a mohl by se už napořád stát klukem z dobré čtvrti, z takové, jako je například Ensanche, kde bydlí Molinovi.

Dveře se otevrou a dovnitř vejde jeho nástupce, oblečený v tmavém tričku, džínách a značkových teniskách. Sluneční brýle si ještě nesundal. Možná že to viděl v nějakých detektivních seriálech a myslí si, že mu dodávají styl. Anebo se jen snaží skrýt, že šel včera večer pařit. Co je? zeptá se ho srdečně. Chlapec se beze spěchu posadí a zívne. Omlouvám se, řekne, moc jsem toho nenaspal a potřebuju kafe. Salvador Lozano si v duchu pográtuluje. Měl pravdu, ten kluk nezamhouřil oka. Už čtyřicet let se živí tím, že zkoumá lidské chování, a asi se to proměnilo v profesionální deformaci.

Zatímco jde Sureda s klidem obstarat dvě kávy, znovu a znovu si prochází Bárbařin spis, který si nechal na poslední den, protože ho ze všech případů trápí nejvíc. Občas ho jeho dohady dovedly k názoru, že by ta dívka mohla ležet někde na dně skládky, nebo si představoval, jak její tělo pluje někde v kanále nebo se nachází v opuštěných kufrech na pláži rozřezané na kusy. Komisař Lozano pozoruje, jak mladík malými doušky usrkává kávu a jak rychle fouká a zatíná zuby jako nějaké zvíře, když si spálí ještě příliš jemný jazyk. Podle způsobu, jakým drží propisku, hádá, že má chuť na cigaretu, ale že se dokáže ovládnout a nedat si ji. Najednou Toni Sureda ukáže na složku. Bárbara Molinová! vykřikne.

Myslel jsem, že ten případ už je uzavřen. Salvador Lozano mu neodpoví hned. Neuzavře se, dokavad' ho nevyřešíme, a sere mě, strašně mě sere, že je otevřený, ale přitom nedořešený. To si pak uvědomíš, že otevřený případ je to samé jako nezhojená rána, řekne úředním tónem. Snaží se o to, aby každá jeho věta byla ztělesněnou moudrostí, kterou nelze vyčíst ze žádného spisu, ale již se člověk naučí, když jedná s lidmi na ulici, poslouchá jejich trápení, soucítí s nimi či jim na pohřbech vyjadřuje soustrast. Pomatuješ si na ni, vid? Mladá holka, která zmizela v pouhých patnácti letech. Sureda souhlasně přikývne. S jejími rodiči jsem ve styku, především teda s otcem, ten má hlavu na správném místě.

Ze začátku to vypadalo jako jednoduchý případ. Holka, která v patnácti letech uteče z domu, nechá tam dopis, v němž vysvětluje, že jde daleko a ať ji nehledají, a vezme si s sebou matčinu kreditní kartu. Po dvou dnech byla spatřena v Bilbau, kde bydlí teta se strýcem. A dokonce se našli i svědci, kteří potvrdili, že tetu se strýcem, kteří byli akorát na dovolené, hledala. Ale pak se překvapivě všechno obrátí naruby. Zatímco ji příslušníci baskické policie spolu s jejím otcem hledali v Bilbau, zoufalá Bárbara za svítání volala domů z telefonní budky v Lérídě. V budce jsou pak nalezeny jasné známky násilí, krev oběti a její kabelka. Jeden svědek si dokonce vzpomene, že viděl mladou ženu, kterou za sebou táhl nějaký muž, ale protože svítalo a byla mlha, nebyl schopný uvést další podrobnosti. V tu chvíli nabyl případ tragických rozměrů. Měli jsme dva podezřelé a spoustu stop. Tvrdě jsme pracovali, prohledali jsme mnoho oblastí, pročesali volná prostranství a skládky a měli jsme pod drobnohledem celé Katalánsko. Věnovali jsme

tomu mnoho času a úsilí, ale nebyli jsme schopní přijít na nic jasného a průkazného. Kvůli nedostatku důkazů se nepodařilo obvinít žádného podezřelého a soudce vyšetřování odložil. Na nic nového se už potom nepřišlo.

Toni Sureda si protáhne ruce a předvede přitom své svaly. Každý den chodí alespoň na pár hodin do posilovny, měří si ho od oka Lozano, a taky do solárka. Podezřívá ho i z toho, že si holí nohy a hrudník. Tyhle věci ho udivují. Jednoho dne, když spolu v jednom baru popíjeli kávu, mu přiznal, že se předtím, než se stal policistou, živil jako prodejce petard a fitness trenér. Na Bárbaru si pamatuju naprosto jasně, rychle ho ujišťuje mladík. Vzpomínám si na její fotky, které visely v ulicích, na masové demonstrace, výpověď jejího otce, na zoufalá pátrání po všech těch telefonátech, které nepřinesly nic než falešné stopy. A dodává: Byl v tom zapleten jeden student z dobré rodiny a profesor, že? Přesně tak, Martín Borrás a Jesús López, doplní ho Lozano. A co se stalo potom? zkoumavě se ptá novopečený budoucí komisař. Lozano má na jednu stranu radost, že se Sureda o případ Bárbary stále zajímá, ale na druhou stranu ho to štvě. Neexistuje nic horšího než předpojatý názor. A média se svými bulvárními sklony napáchala na tomto případu spoustu škody. Nikdy nenechával sledovat podezřelé. Vždycky věřil tomu, že nastane chvíle, kdy udělají nějakou chybu, nebo že je prozradí sám jejich životní příběh. Když ještě studoval, četl po nocích *Zločin a trest*, a tudíž ví, že spojení mezi zločinem a chorobnou touhou vraha pochlubit se svým dílem je přesně tou strunou, na kterou je třeba hrát. Ale buď v tom nebyl dostatečně obratný, nebo byli podezřelí chytřejší. Kromě toho zde chybí konkrétní

zločin, není tu žádné tělo, které by nám něco říkalo nebo cokoli vysvětlovalo, ani žádné místo, na které by se dalo vrátit. Milha, která tu noc zahalovala Léridu, průběhem času ještě zhoustla. A jestli někdy věřil, že by ji mohl nějaký poryv větru rozfoukat, musí si teď neochotně přiznat, že všechny stopy nenávratně zmizely. Žádný nezvratný důkaz o jejich propojení s Bárbařiným zmizením nikdy nepřišel.

Vyndá spisy obsahující údaje obou dvou. Díky němu jsou aktuální, a zatímco je podává Suredovi, odřikává zpaměti: Martínu Borrásovi je v současnosti dvacet šest let. Žije s rodiči, otec je kardiovaskulární chirurg, matka řídí počítačovou firmu. Mají byt v ulici París, v soukromém vlastnictví, o velikosti dvě stě třicet metrů čtverečních. Prožil celkem tři milostné vztahy a nespočet víkendových flirtů. S žádnou dívkou nevydržel déle než čtyři měsíce. Vyrvalost nepatří mezi jeho hlavní ctnosti. Ani studium nedokončil. Tady máš jeho složku z druhého ročníku obchodního managementu, který studoval na vysoké škole ESADE. Katastrofa. Víím, že se kvůli tomu pohádal s rodiči a že nakonec dosáhl svého. Zanechal studií a jeho děda si ho najal k sobě do obchodu, a umožnil mu tak nic nedělat za naprosto neskutečných podmínek. Jako vedoucí prodeje v železářství dostává dva tisíce tři sta euro měsíčně za čtyřicet dva hodin měsíčně, k tomu služební mobil, auto a diety. Chodí tam, kdy chce, a každý měsíc za to dostává zaplacené, je to taková kamufláž na ospravedlnění jeho neschopnosti. Má dost peněz a rozhazuje je plnými doušky. Navíc teď vlastní vytuněný Seat Ibiza a byt rodičů v Rosasu používá jako hotelový hotel. Jezdí tam často, skoro každý víkend. V tuhle chvíli ho využívá jako jediný. Řídí nebezpečně, už mu vzali

šest bodů za rychlost. Neustále rozhazuje, z jeho kreditní karty se jen kouří, kupuje oblečení, blbosti, drahé dárky, chodí na večere do drahých restaurací, kamarády zve na drinky, neodpustí si žádný rozmar. K devatenáctému každého měsíce se jeho účet pohybuje v červených číslech. Teď tomu bude osm měsíců, co způsobil povyk na jedné diskotéce ve čtvrti Puerto Olímpico. Byl opilý, nejspíš si šnupnul i kokainu a dal pěstí chlápku, který si chtěl zatancovat s jeho dívkou. Dozvěděl jsem se to příliš pozdě, až když ho rodinný advokát dostal z policejní stanice a zametl po skandálu stopy. Rodina se chová dost obezřetně a všechny průšvihy, které jejich syn natropí, dokáže velmi rychle zamést pod koberec. Toni Sureda najednou zvažní, vezme jeho spis do rukou a prohlíží si ho. Odkdy má auto? zeptá se najednou. Koupil si ho, když začal pracovat u dědy, teď to bude dva a půl roku, odpoví rychle Lozano, uspokojený zájmem, který Sureda projevuje. A měl jsi možnost si s některou z těch dívek promluvit? Lozano se při tom, jak se snaží si vzpomenout, drbe na hlavě. První z nich, Lauru Busquetsovou, jsem pozval na jídlo do restaurace Cal Pinxo v Barcelonetě. Nalil jsem jí sklenku bílého vína a ona mi bez skrupulí popsala, jak to spolu měli. Mluvila dost jasně. Řekněme, že šlo jen o sex, a to dost vášnivý. Na stupnici od jedné do desíti? usměje se šibalsky Sureda. No, co se toho týče, tak získal asi dost vysoké hodnocení, pokračuje Lozano ve hře. Ale nic podezřelého. Nikdy ji neuhodil, nezneužil ani k ničemu nenutil. Do Rosasu ji bral na motorce, pak se vydali na nějaký večírek. Nebyla první ani poslední. A ona to věděla. Aha, takže profesionál. Sureda si povzdechne, možná s nostalgickou vzpomínkou na časy

před matikářkou, kdy ještě pracoval jako fitness trenér. Budoucí komisař už se na ni dál neptá, a tak Lozano vytáhne spis dalšího podezřelého.

Nemusí se do něj ani dívat, zná ho z paměti. Jesús López, třicet devět let, možná ještě horší člověk než Martín Borrás. Sedm let se živil jako učitel dějepisu a společenských věd na stejné škole, kde studovala Bárbara, a během poprasku okolo jejího zmizení byl ze dne na den propuštěn. Nevím, jestli si vzpomínáš, že mu zrovna tou dobou chtěli založit spis kvůli jeho zvláštním vztahům se studentkami. Ale nikdo to neohlásil. Ano, jeho žena zažádala o rozvod a po tři roky ho nechala potit krev, aby se vůbec mohl vídat se svými dětmi. Nakonec teď živoří v rozpadající se garsonce poblíž Mercado de San Antonio, kde mu společnost dělá jen pes, žije se špatně placeným doučováním, občas supluje ve škole a navštěvuje psychiatra. Ale brát léky a trávit víkendy před televizí v zakouřeném bytě není žádný zločin.

Sureda se mračí nad oběma spisy, které drží v rukou. Ještě stále je sledujeme? zeptá se. Lozano si povzdechne. Už před časem nám došly peníze. Já sám jsem vynaložil hodiny úsilí, abych jejich spisy udržel aktuální, vysvětluje. Doopravdy jsem z celého srdce věřil, že udělají nějaký špatný krok a prozradí se a já je nakonec chytím; proto jsem je stále hlídal, i když už jsem na to neměl prostředky, tajně, během volných dnů o víkendu.

Toni Sureda na to nic neřekne, ale Lozanovi dojde, že není ochotný se věnovat sledování podezřelých na vlastní účet. Na to je příliš zaměstnaný svojí učitelkou matematiky, posilovnou a soláři. Kdyby mu bylo tolik, co Sure-dovi, nejspíš by se mu také nechtělo.

A co si myslíš ty? zeptá se ho náhle se zkoumavým pohledem. Co si myslím já? opakuje Lozano, aby získal trochu času, zaskočený chlapcovou přímočarostí. Jaké jsou argumenty pro a proti nim? Proč si stále myslíš, že vrahem je asi jeden z nich? Proč tomu věříš? Jsi už starý mazák a já nechápu, proč tak vytrvale věříš, že jeden z nich udělá chybný krok.

Lozano váhá, škrábe se na hlavě a přemýšlí. V žádném případě se nemůže urazit kvůli tomu starý, koneckonců starý opravdu je. Ale taky to není žádné vyznamenání, být starým mazákem. Nese to s sebou zkušenosti, to jo, intuici také, ale není v tom žádný půvab ani zásluhy, jsou to jen nasčítaná léta. Snaží se na tu větu zapomenout a vysvětlit chlapci důvody, které ho vedly k tomu strkat nos do cizích záležitostí i mimo pracovní dobu. Martín Borrás je agresivní sobec, vyhrkne bez okolků. Mladík zvyklý dostat všechno, co chce. Rozmazlený jedináček s prachama a služkama, kterým stejně jako svým učitelům neuvěřitelně komplikoval život. Pro něj je svět jenom podnos plný cukroví, které může sníst všechno sám. Samozřejmě že všichni, co se okolo něj točí, musí být velmi vstřícní a musí mu být neustále k službám. Moc pije, měl nějaké psychické problémy a bere kokain. Je to lhář a za zády svých rodičů, kteří se rozhodli, že jeho výstřelky nebudou tolerovat, vede dvojí život. Ale k tomuhle všemu, co bohužel sdílí se spoustou dětí z dobrých rodin, existuje ještě jedna přítěžující okolnost, na jejímž základě si myslím, že by to mohl být on. Bárbara s ním odmítala mít sex a Martín Borrás by se mohl jakožto odmítnutý milenec proměnit v časovanou bombu. Sureda si celou dobu psal zběsile poznámky, vypadalo to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.